

over en Skipper's Dygtighed, vil der let kunne forekomme Spørgsmaal, som ingenlunde enhver søyndig Mand, enhver Mand, der selv har faret som Skipper, kan anses for søyndig nok til at løse paa en saadan Maade, at man kan antage for rimeligt, at alle Vedkommende ville anerkjende hans Autoritet. Der kan f. Ex. blive Spørgsmaal om en Dampskibsførers Forhold eller som Førerens af et meget stort Skib; men man kan ikke vente rundt omkring i Landet i de stedlige Spøretter at kunne faae til Bisiddere saadanne Mænd, hvis Søyndighed ogsaa er grundet paa Erfaring fra Dampskibsfarten eller fra den større oversøiske Skibsfart, og det er Noget, jeg tror, enhver søyndig Mand vil give mig Ret i, at man maa se med forskjellige Øine paa Skibsførerens Forhold, efterom Talen er om større eller mindre Skibe. Det Skjøn, som er afgivet af den stedlige Spøret, vil i disse Spørgsmaal let blive afgørende for hele Sagen. Det nytter ikke, at man i den Henseende vil herolige sig med, at Spøretternes Kjendelser staa under Appel til Overretterne og i sidste Instants til Højesteret. Thi det er en Selvsølge, at Overretterne og Højesteret, der jo ikke ere udrustede med særlig Sagkundskab i disse Forhold, ville, naar der er Spørgsmaal om et Skjøn over Sødygtighed eller Søyndighed, i den Henseende holde sig saa at sige ubelukkende eller ialtsald aldeles overveieende til det Skjøn, som er afgivet af de søyndige Mænd i første Instants. Det vil ikke lettelig kunne falde disse overordnede Domstole ind paa dette Omraade at fravige de Afgjørelser, som ligge i det Skjøn, der er afgivet af de søyndige Bisiddere i de stedlige Underretter. Men netop fordi det forholder sig saaledes, er det efter min Formening af den største Bigtighed, at man henlægger Afgjørelsen af disse Sager i første Instants til en Domstol, som virkelig kan siges at være og af Alle at ville blive anerkjendt for at være kompetent paa dette Omraade. Jeg kan nu heller ikke skjønne, at der kan være den allermindste Betænkelse ved at ordne det saaledes, at de Sager, hvor der er Spørgsmaal om Forbrydelse af Retten til at fare som Skipper, Maskinmester osv., skulle henvises i første Instants til Undersøgelse, Behandling og Paakjendelse ved Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn. Jeg holder mig forvisset om, at det skal vise sig, at Tallet af disse Sager vil blive meget ringe og paa ingen Maade saa stort, at det skulde kunne medføre en saadan Forøgelse af Sø- og Handelsrettens Arbejde, at det skulde vække nogen Betænkelse. Jeg henviser i saa Henseende til den Erfaring, jeg har haft Leilighed til at gjøre i disse Forhold, og jeg kan fremdeles dertil føie, at det ogsaa er mig bekendt, at det ligeledes har været Kjøbenhavns Sø- og Handelsrets Mening i de Aar, som ere gaaede, efter at jeg forladt den, at en saadan Foranstaltning meget let maa kunne

træffes, uden at dermed vilde være forbundet nogen Forulempelse. Naar en saadan Foranstaltning blev truffet i § 8, som jeg her har hentydet til, tror jeg ogsaa, at det vilde saameget lettere kunne lade sig gjøre at foretage en Forandring i § 16, forsaavidt den gaar ud paa, at en Skipper, Styrmand eller Maskinmester skal ved foreløbig Kjendelse kunne erklæres for udygtig, uværdig til at føre Skib osv. forinden Undersøgelsen bliver sluttet. Det er, tror jeg, en Bestemmelse, som har en hel Del Betænkelse ved sig. Efter min Formening er der ikke nogen tilstrækkelig Grund til at give en saadan Bestemmelse og mindst naar Sagens Undersøgelse og Paakjendelse henvises til Sø- og Handelsretten. Der vil nemlig den endelige Paakjendelse af Sagen kunne ventes at finde Sted temmelig hurtigt; naar først Undersøgelsen er naaet til et saadant Punkt, at Retten kan have nogen Overbevisning om, at der virkelig foreligger Forhold fra den Paagjældendes Side, som kunne have en saadan Virkning, som her er Tale om, saaledes at der ikke vil hengaa nogen lang Tid, inden den endelige Dom vil kunne komme til at foreligge. Men dertil kommer jo, at, naar der er Tale om at indlede Undersøgelse mod en Mand af en saa alvorlig Karakter, at der kan blive Tale om hans Forbrydelse af Borgerstabs eller Ret til at føre Skib, tror jeg ogsaa, man maa gaa ud fra, at vedkommende Ret vil træffe Foranstaltninger til at sikre sig den Paagjældendes personlige Tilstedeværelse til Sagens Udfald, og under disse Omstændigheder vil der jo ikke være nogensomhelst praktisk Grund til at frygte for, at den Paagjældende skulde faae Skib at føre. Overalt antager jeg ogsaa, at, naar disse Sager, hvorom der er Tale, henvises til Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn, saa vil vanskelig noget Røderi falde paa at sætte en Skipper til at føre et Skib, naar det maa anses som vitterligt, at denne Mand er under en Undersøgelse af denne Betskaffenhed for Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn. — Der er endelig endnu en Bestemmelse i Udkastet, som jeg ikke kan give mit Bifald; det er den Bestemmelse, som indeholdes i 1ste Stykke af § 25, hvori det hedder: „Den i § 1 ommeldte Anmeldelsespligt finder dog ikke Sted med Hensyn til Skibe, som ifølge Lov 13de Marts 1867 § 2 ere undtagne fra Bestemmelserne om Registrering og Nationalitetscertifikat.“ Det vil med andre Ord sige: Ifølge denne Bestemmelse, der, saavidt jeg veed, er indkommen ifølge Forlag i det andet Thing, skulle alle Skibe, der ikke ere 20 Tons drægtige, være fritagne for denne Anmeldelsespligt ifølge § 1. Man har uden Tvivl herved i det andet Thing overset, at, naar her er Tale om Anmeldelsespligt og Undersøgelse af stedfundne Ulykkestilsælde, har det ikke blot sin Betydning, om jeg saa maa sige, i offentligretlig Henseende, men ogsaa i privatretlig Henseende.